

Rağmen

RAĞMEN-3

Ayrılık

Genel Yayın Yönetmeni: Sinem Sal

Kapak İllüstrasyonu: Vardal Caniş

1. Baskı: Haziran 2020

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN: 978-605-7865-90-8

© KARAKARGA YAYINLARI 290

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com info@karakarga.com
 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari) [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)
 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

Bu kitabın telif geliri, tüm yazar ve çizerler tarafından erkek şiddetinin hayattan kopardığı Ayşegül Aktürk'ün biricik kızına'na bağışlanmıştır.

İçindekiler

<i>İkizlerden Biri</i> - Buket Uzuner.....	9
<i>Rüya İçinde Rüya, Kadın İçinde Kadın, Anne İçinde Anne</i> - Arzu Erkan Yüce.....	22
<i>Hayat Sigortası</i> - Dilâra Gürcü.....	31
<i>Ayrılma Bozukluğu Arıza Kodu: 204</i> - Pınar Eğilmez.....	38
<i>Hepsi Bu!</i> - Figen Şakacı.....	43
<i>Kadın Kapıyı Kapatır mı?</i> - Gülce Başer.....	47
<i>Ayrıl da Gel</i> - Ayşen Şahin.....	52
<i>Kimvurdu</i> - Defne Suman.....	59
<i>Yılbaşı Ağacı</i> - Ece Dizdar.....	64
<i>Son</i> - Ayşegül Kocabıçak.....	68
<i>Hoşçakal Lili</i> - Neslihan Önderoğlu.....	72
<i>Dramsız Ayrılık</i> - Deniz Bolsoy.....	78
<i>Hayalet Ayrılıklar, Gölge Fragmanlar</i> - Sibel Oral.....	85
<i>Ölüm Allah'ın Emri, Şu Ayrılık Olmasa</i> - Funda Alp.....	90
<i>Ada</i> - Seçil Epik.....	97
<i>O Zaman Siz Hiç Âşık Olmamışsınız</i> - Gül Ersoy.....	100
<i>Yıldız Bir Ayrılık Bir Kopuş</i> - Menekşe Toprak.....	105
<i>Kırık Eşik</i> - Funda Dörtkaş.....	109
<i>Bütün Bunlar Ona Okuduğu Bir Kitabı Anımsatıyordu</i> - Janset Karavin.....	113

<i>Sabri Abi'yi Yaktığımız Gece</i> - Deniz Özturhan.....	117
<i>Köprüden Önce Son Çıkış</i> - Tuğçe Isıyel	124
<i>Uzakta</i> - Şeyda Üzer	127
<i>Kronolojik İtiraf</i> - Seran Demiral.....	132
<i>Gri Kumru</i> - Zeynep Selvili Çarmıklı.....	138
<i>Ben Obsesif Kompulsif Değilim</i> - Sinem Sal	146
<i>Bahçe'den Ayrılma Vakti</i> - Senem Timuroğlu	152
<i>Her Şeyin Bittiği Bir Günün Akşamında</i> - Çiğdem Aldatmaz	157
<i>Kumkuat</i> - Cemran Öder	162
<i>Ayrılık Emek İster</i> - Ayşe DüNDAR.....	166
<i>Uzlaşmasız Uzaklık</i> - Asuman Susam	172
<i>Sekoya</i> - Ayça Güçlüten	173
<i>Nefeshane</i> - B. Nihan Eren	177
<i>Ayrılık İşi ve Oskar'ın Bildiği</i> - Ezgi Altınır	184
<i>Kendine Varmak İçin Kaç Hikayeden Yola Çıktın?</i> - Meltem Yılmazkaya.....	192
<i>Çalışan Anneler Gezeğinde</i> - Bahar Çuhadar	196
<i>Dünyanın En Uzun Gecesi</i> - Ebru Ceylan.....	200
<i>Veda Mahiyetinde; Umutla</i> - Ezgi Örnek.....	203
<i>Kılıç Çiçeği</i> - Aslı Alpar	207

İkizlerden Biri

Buket Uzuner

İllüstrasyon: Gizem Güvendağ

Ben yazmadım.

*Ve Onun yüzünün bir yanı çocukluğundan
beri gülmemeye mahkûm edildi.*

Ben yazmadım.

Yemin ederim, o mektubu ben yazmadım.

Mektuptan hiç haberim yoktu.

ÖLÜM ve SONSUZLUK üzerine bildiklerim çok kısıtlıydı. Her ikisi de siyah rengin bende yarattığı tehlike ve kargaşa imgesini taşırdı. Defalarca denedim ama, sonsuzlu-

ğu bir kez bile gözümde canlandıramadım. Sonsuzluğu duyabilmek, hissedip, koklayabilmek için çok uğraştım ama hiç başaramadım. Hâlâ öyledir.

Oysa Sezin, küçücük bir çocukken bile sonsuzluğun resimlerini yapardı. Bir pence-reydi sonsuzluk. Kanatları dışarıya açılmış, uçmaya hazır bir pencere... Anaokulunda yaptığı bütün pencere resimleri sonsuza bakardı. Ağlayan bebeklerin kocaman açılmış ağızları, sevinçlerini başka zamana ertelemiş

bakan babamın gözleri, annemin hiç kıpırdamadan saatlerce aynı konumda donup kalışları, Ünzile'nin çalışkan, iri elleri... Hepsi sonsuzluğa göre. Rengi, yıldız pırıltısında simli, gümüşten bir aydınlıktı. Sonsuzluk, bu denli açık, anlaşılır, bu kadar yakındı Sezin'e. Kucaklayabileceği mesafede. Benim sonsuzluk kavramımsa hiç gelişmedi ve hiç sürmedi. Çünkü hiç olmadı. Hâlâ öyledir.

Gösterişli, özel bir çocuk olmadım hiç bir zaman. Oysa tek tek bakıldığında, bütün organlarım özenilerek yerine yerleştirilmiş, birbirleriyle uyumu gözetilerek renklendirilmişti. Ama dikkati çekecek tek bir dalga kıpırdamazdı yüzeyimde. Bütün dalgaların derinde boğuştuğu büyük bir göl gibiydim ben.

Hâlâ öyledir.

Oysa Sezin çok özeldi. Neşesi, coşkuları ve yaşama dair tükenmez ilgisiyle her şeyin içinde, hatta tam ortasındaydı. Bu rengârenk canlılığı, güzelliğini gün ışığına çıkarttığı için, herkes onu çok beğenirdi. Halbuki dikkat çekmek için aşırı bir çaba harcamadığını bilecek kadar yakındım ona. Çok yakın. Dünyada iki insanın biyolojik olarak birbirine en fazla yakın olacağı kadar. Sezin'in varoluşu böyleydi; parlak, canlı ve çekici.

Hâlâ öyledir...

Bütün dalgaların derinde boğuştuğu büyük bir göl gibiydim ben.

Asla göze batmazdım. Pek fark edilmezdim. Olduğumdan da ufak tefek, çelimsiz bir izlenim verirdim. Pasteldim. Heyecan ve kederi kendi içime gömer, orada bir başıma yaşardım. Kalabalık, gösterişli, büyük kutla-

malardan hep ürkerdim. Kendimi daima her şeyin ve herkesin dışında, adamakıllı uzağında hissederdim. En yakın olduğum yer, sınır çizgisiydi. Daha öteye geçemezdim. Sanırım bir çeşit 'fazlalık duygusu' denilebilirdi buna. Sanki, varlığımla başkalarını rahatsız ediyor, sıkıntı veriyordum insanlara. Ne anlatacak ilginç bir konum ne güldürecek bir fıkram ne de baygınbakışlarla, şirin görülmeye çalışacak cesaretim vardı. Pasteldim.

Şarkılar mırıldanırdım böyle zamanlarda sessizce. Kimsenin duymayacağı serin, dingin izlekler... Bir ırmak düşlerdim. Durgun, sâkin, aktığını hiç belli etmeden ilerleyen; yalnız ve gururlu. Gösterişsiz ama şahane bir kaynak. Soyunup, o ırmakta yüzerdim gün batımında.

En kalabalık olduğum yer kendi içimdi. Kendimle yuvarlanabildiğim en derin uçurum, içimdekiydi. Fazlalık, rahatsızlık, sıkıntı yaratmak korkusu duymadan var olabildiğim tek yer. O derin, ıssız, kendimdeki uçurum.

Hâlâ öyledir.

Ama o mektubu ben yazmadım. Hiç haberim olmadı mektuptan.

Babam. Her zaman diyemem ama ara sıra... Babama yakın hissederdim kendimi bazen. Çoğu çocuk annesine nasıl yakınsa, ben de babama öyle... Annemse, daha çok Sezin'e yakındı. Annem hep kazandıktan yanadır. Takımın altın yılında, Galatasaray'ın zafer tilsimine kapılıp, bir gecede koyu bir sarıkırmızı taraftar kesilivermişti. Annem, kazanmak için, zaten kazanmış olanı desteklerdi. Daima. Zayıf, başarısız ve yenik olmaya tahammül edemezdi. Bu yüzden Sezin'in kendisine benzediğine inanır, bana hiç katlanamazdı.

Hâlâ öyledir.

Bana yöneltilen gönül okşayıcı, güzel sözler üzerime bol gelirdi. Böyle gülistan sözlerin ve cafcıflı kahkahaların havada uçuştugu özel günlerden hiç hoşlanmazdım. Armağan

ve övgü almak bende bir 'borçluluk duygusu' yaratırdı. Hak ettiğime hiç inanmazdım. Borçluluk duygusu insana bir kez bulaşınca, gözlerinin rengi gibi, yaşamı boyunca değişmez, asla peşini bırakmaz, yapışır kalır gözbebeklerine. Ölene dek. Ölünce de rengi değişmez gözlerin! Kendini yaşama ve insanlara borçlu duymanın tedirgin rengi: Bulanık, tozlu yeşildir.

Gözlerim hâlâ o renktir.

Bir de Ünzile. O, daima babamdan ve Sezin'den sonra en yakın olduğum... Belki onlardan bile önce, onlardan da yakın...

Ünzile hep yanımdaydı. Hâlâ öyledir.

Sezin'le ben ayrı yumurta ikizi olarak doğmadan az önce eve giren, ailenin asıl üyesi olarak hep ayakta kalan, 'çocuk bakıcısı' Ünzile. Sevgili Ünzile. Oysa yalnız biz ikizlere değil, evdeki herkese ve onların yakınlarına da baktı o. Gözetti, kolladı. Kendini tamamen bizlere adadı.

Hâlâ öyledir.

Hiçbir zaman genç olmamış, hep orta yaşlı görünen, sopa gibi sıska, katır denli inatçı, boğa kadar da güçlü bir Anadolu köylüsüydü Ünzile. Tıpkı Bruegel'in tablolarından fırlamış gibi, acı sarı tenli, azıcık hastalıklı, kadınla erkek arası bir yüz... Kemikli kuvvetli eller. Kadın olarak fazla erkeksi, erkek olarak kadınsı. En doğrusu cinsiyetsiz. Beri yandan, hep bir yerlerinden hasta da bunu belli etmek istemiyor duruşu. Daima tevekkül içinde, iyimser ve bütün hastalıklarını ayakta atlatmak gibi gizemli bir güce sahip. Kendisi bunu 'eski toprağın ve Tanrı'nın gücü' olarak açıklardı. 'Doğal besin, inanç ve iyimserlik, beden ve ruhun en kaliteli gıdasıdır,' derler. Belki onu gerçekten de Bruegel yapmıştı, kimbilir...

Yıllarca kendi adının anlamını araştırdı durdu Ünzile. Eve gelenlere bir 'merhaba' demeden, Ünzile'nin ne demek olduğunu sorardı. Yanıt alamayınca, alıngan bir sesle, adının

Kurân-ı Kerim'de geçtiğini, mutlaka kutsal bir anlamı olduğunu söyler, burnunu dikerdi gururla. Bunca okumuş beylerle hanımların bir Ünzile'nin anlamını bilmediklerine küçümseyerek şaşar, bütün gece "tövbe estağfurullah..." diye söylenir, kendini unutturmaya özen göstererek dolaşırdı ortada.

Hâlâ adının anlamını öğrenemedi, ama artık her önüne gelene sormaktan caydı, ancak gözünün tuttuklarına yaklaşıyor ve gururla araştırıyor adını.

Kızlar, okuyup, büyük adam olun da siz öğrenin şu Ünzile'nin anlamını hele!..

Ünzile, bizimle birlikte okuma yazma, matematik, coğrafya öğrendi. Saat okumaktan hiç korkmaz oldu. Boz-yap çözmeye, boyama kitabı renklendirmeye, Barbie bebek süslemeye bizden daha çok, o can atardı. Bizimle birlikte Fenerbahçe taraftarı, Elvis Presley, Kevin Costner, Nilüfer ve Sting severi oldu. Ama Mozart'a bir türlü ısınmadı.

Bu herif, bizim oralarda yetişseydi ne besteler döktürürdü kim bilir? Mo-zart mı, Mo-zurt mu neyse işte, yazık olmuş gâvura... Ondaki öğrenme isteği, hırsı ve hızı önceleri ailedekileri, sonra çevremizdekileri çok şaşırtırken, yıllar geçtikçe bu durum doğal sayılmaya, Ünzile'yle politika, spor ve sinema tartışılmaya başlandı. Bilgisi, görgüsü ve en çok da sağduyusu yettiğince Sezin'i ve beni sabırla yanıtlayan, yetişemediği yerlerde, kendini aşan insanüstü çabayla ciddi bir gazete okuru, televizyon izleri olmayı başararak, herkesi şaşkına çeviren Ünzile'nin hakkını ödemeye hiçbirimizin gücü yetmez. Özellikle, Sezin'in tükenmez bir enerjiyle kucakladığı yaşamın sayısız ilgi alanıyla, benim demlendikçe koyulaşan sessizliğimi paylaşma çabasına ve sabrına duyduğum gönül borcu... O belki de gerçek bir melekti.

Hâlâ öyledir.

Fakat o korkunç mektuptan hiç haberim olmadı. O mektubu ben yazmadım.

Ünzile'nin en büyük sorunu, Sezin'le benim adlarımızdı. Hep birbirine karıştırırdı adlarımızı.

Doğru söylediğinde bile, kuşkuya kapılır, çabuk cayar ve yeniden ters adlarla ünlerdi bizi. Oysa birbirimize tıpatıp benzemezdik. Ben, sıska, kumral, tozlu yeşil gözlü, kemikliydim. Sezin, daha koyu, esmerimsi, elâ gözlü, benden biraz daha iriceydi. Onun burnu daha güzeldi. Biz ayrı yumurta ikizleriydik.

Hâlâ öyledir.

Ünzile'nin bizi birbirimize karıştırma şansı yoktu. Karıştırdığı, adlarımızdı. Tek bir harfin yer değiştirdiği, çok benzer sesli, ama farklı anlamlı adlarımız. Sağduyulu ve duygulu...

Belki de kendi kendine oynadığı, bizi neşelendirmek için kurulmuş bir oyundu bu. Adlarımızı karıştırması sevimli bir ayrıntıydı aslında. Yalnızca bir ayrıntı. Yaşamlarımızın üzerine kurulduğu yüzlercesinden biri... O kadar.

Sezin'in hiç suçu yoktu. Ona karşı olumsuz hiçbir duygu beslemedim. Aksine ikiz kardeşim olduğu için gurur duyardım. Başarıları, coşkusu, en çok da cesaretiyle tam karşıtım oluşu bir suç değildi. Onu cezalandırmayı hiç düşünmedim. Sezin başarı ve ilgiyi hak ediyordu. Beni hep gözetir, yardımcı olurdu. Ama ben, gözetilen ve yardım edilen olmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım.

Annemin, gözlerinde zehirli bir zafer sevinciyle Sezin'e bakışındaki çılgın pırıltılar, bana çevrildiğinde çabucak solar, yüreğim burkulurdu. Bana, bir zavallı, bulaşmamasına dikkat edilen bir atıkmışım gibi yönelmesine kahrolurdum. Beni adımla ünlememeye kesinlikle kararlı oluşuyla dünyam kararlıydı. İkizimin adı Sezin'di, benimkiyse, 'kız'. Yalnızca kız! Öyle, herhangi bir kız. Onun kızı Sezin'di. Bense başka bir kız. Kızın biri... Annem bana yakın olmaktan, beni tanımaktan kaçtı. Beni sevmemek için çok uğraştı ve

bunu başardı da. Çünkü annem kendini sevmeyi bilmek istemiyordu. Çünkü yüzleşmek, yürek ister. Çünkü aslında annem, benim annem...

O korkunç mektuptan hiç haberim olmadı. Kimin yazdığını da bilmiyorum.

Ama ben yazmadım. En sevdiğimin başına yemin ederim!

Annemle babam hiç kavga etmezdi. Biz hiç görmedik. Ama aralarında buzdan, gözle görülür bir sessizlik duvarı vardı. Onları, ne arkadaşlarımızın anne ve babaları gibi birlikte kahkahalarla gülerken ne birbirlerine gizli, çapkın bakışlar fırlatırken, ne de filmlerdeki gibi el ele, diz dize öpüşürken gördüm. Öfkelenip, bağırma zardı da. Aralarında hiçbir iletişim köprüsü kalmamıştı. Hiç!

***Annem bana yakın
olmaktan, beni
tanıtmaktan kaçtı.
Beni sevmemek için
çok uğraştı ve bunu
başardı da.
Çünkü annem
kendini sevmeyi bilmek
istemiyordu.
Çünkü yüzleşmek,
yürek ister.***

Annem, varlığını hiç hissettirmeden aynı odada saatlerce birlikte kalınacak kadar sessiz, hareketsiz, ancak yüzünün bir yanıyla gülümseyebilen bir kadındı. Ağlamaya hazır bekliyor gibi bulutlu, yüzyıllık konuşma orucunu bozmamaya yeminli gibi sisli bakardı.

Sokakta herkesin kendisine baktığından yakını, daha çok evde saklanırdı. Kitap okur, resim yapar, pencereden öbür evlerin çatılarını seyrederdi. Resimleri, Sezin'inkine hiç benzemez, beni korkuturdu.

(Babaannemin bana bebekken 'köşe kır-lenti' dediğini söylerler) Babam, işine çok düşkündü. Eve geç gelir, Ünzile'yle mutfakta yemek ve politika üzerine bol kahkahalı gece sohbetleri etmeye bayılırdı. Eğer uyumamışsa, Sezin'in soluk almadan anlattığı günlük çocuk serüvenlerini dinler, yer yer damarına basmak için, onu şaşırtır, beklenmedik sorularla sözünü keserdi. Sezin, biraz durup, düşündükten sonra babama neşeli yanıtlar verir, coşkuyla anlatmasını sürdürürdü.

Babam ve Sezin birbirlerine çok benzerlerdi. İkisi de cesur, neşeli, özgüvenli ve hırslı insanlardı.

Hâlâ öyledirler.

Babamın suçu çabuk vazgeçmesiydi.

Ama asıl suçlu bendim!

Önceleri benimle de benzer sohbetlere girmeyi denedi. Ben de denedim. Ama babamın şaka niyetine soruları, şaşırtmalı oyunları sırasında bütün cesaretimi yitirdim. Çoğu konuşmalarımız, benim hüngür hüngür ağlayışlarımla, olmazsa kalbi kırık, sonsuz sessizlik nöbetlerimle sonuçlanınca, benden vazgeçti. Bir türlü cesur ve özgüvenli olamıyor, korkuyordum. Çabucak inciniyordum. Babam da vazgeçip, bana oyuncak bir bebekmişim gibi davranmaya, yaşım ne olursa olsun, daima minik bir çocuğa, hatta özürü bir insana bakar gibi... Onun suçu değildi... Ya benim?.. Bütün çabama karşı, ilişkimizi düzeltmeyi başaramadım. En fenası, bunu babama hiç belli edemedim.

Hâlâ öyledir.

O ürkünç mektubu ben yazmadım.

En sevdiğimin başı üzerine yemin ederim. Sezin'in... Babamın... Ünzile'nin...

Ben yazmadım o Allahın cezası mektubu!

Ünzile'nin başı üzerine...

Bir tek Ünzile yakın olabiliyordu bana. Uzun ağlama nöbetleri, günler süren iştahsızlık dönemleri, anımsamaktan ürktüğüm o 'çocukluğumun soğuk geceleri'nde, beni sevgisi, sabrı ve şefkatinden dokuduğu yorgana sarıp sarmalıyor, göğsüne, tam yüreğinin üzerine bastırıyordu. Hem Sezin'le beni birbirimizden hiç ayırmadığını, sık sık adlarımızı karıştırarak kanıtlayan da bir tek Ünzile değil miydi? Köydeyken ölen küçük kızı kadar, belki onun yerine severdi beni. Belki ondan da çok...

Hâlâ öyledir.

Annemin hastaneye yatırılmasından sonra evin perdeleri açılır, radyonun, televizyonun sesi duyulur olmaya başlamıştı. Gündüzleri güneş, akşamları elektrik, evin eski karanlık sessizliğini enerjisiyle silip süpürüyordu. Annemin hasta olduğu, iyileşip eve dönmesi için, uzun bir tedaviye gereksindiği söylendi bize. Hastalığının ne olduğunu kimse açıklamadı. On üç yaşındaydık. Annemle yalnız kalmaktan çekinirdim. Babamla odasını ayırdıktan sonra, annemin odasına hiç girmedim. Bazen yaptığı o ürkünç resimleri göstermek için beni odasına çağırırdı, ama eşikten içeri adım atmaya bile cesaret edemezdim. Annem hastaneye gittikten sonra da odasına hiç girmedim. Sanki bir gözünü odasında bırakmış da beni gözetleyecekmiş gibi tuhaf bir çekingenlik... Annemin resimlerindeki insan yüzleri çok korkuturdu beni. Oransız, acı çeken yüzler... Parlak renkleri sık sık bölen siyahlar. Siyah renk, bende tehlike ve kargaşa imgesi yaratır.

Tıpkı sonsuzluk gibi...

Sezin, babamla birlikte birkaç kez annemi ziyaret için hastaneye gitti. Ben hiç gitmedim. Gidemedim. Oysa Sezin son derece umutlu anlatıyordu annemizi. Biraz sınırları bozukmuş, düşüncelerini toparlayamıyormuş, anneannemizden geçen kalıtsal bir hastalığı

varmış, o kadar. Ama ilaçlar onu iyileştirecekmiş. Bunları, başka bir annenin başına gelmiş kadar sâkin anlatıyor ve rahatlıkla günlük yaşamına dönüyor, hiçbir şey olmamış gibi yaşıyordu. Onun cesaretine hayrandım. Halbuki ben korkuyordum. Annemiz hastaydı ve hastalığı gerçekten kalıtsalsa... Bize de geçerdi... Bize... Daha çok bana... Çünkü ben... Ama o lânet olası mektuptan haberim yok! Hiç haberim olmadı.

Ben yazmadım! Vallahi biliyordum!

Annem, ertesi yıl eve döndü. Daha da dalgın, ilgisiz ve solgundu. Ünzile'yle bana hiç yüz vermiyordu. Sezin'e düşkünlüğü artmış, onu yerlere göklere koyamaz olmuştu. En kötü değişiklik, babama sürekli saldırması, onu iğneleyip, üzmeğe çalışmasıydı. Sanırım, evden uzak olduğu sürede, babamın başka bir kadınla ilişkisi olduğundan kuşkulanıyordu. Annemin kuşkuları ölümcüldü. Öyle ki, olmayan şeylere inanır, ardından sanrılar içinde kıvranır, kendini yer bitirirdi. Böyle olduğu için mi hastalanmıştı, yoksa hasta olduğu için mi böyle davranıyordu, hiç anlamazdım. Ünzile pek sevmezdi annemi. Yine de hakkında tek kötü laf etmemek için sonuna dek direnmeye kararlı olduğunu bana kanıtlamıştı. Oysa annem, Ünzile'yi ulu orta azarlardı. Halbuki onu köyden bulup getirten, annemdi. Belki de ikizlerden birinin kendisini düş kırıklığına uğratması, korkak, silik ve başarısız olması annemi perişan etmiş, o zamandan beri hastalanmıştı. Sonra da bu kötü ikiz kadar, onu çok seven Ünzile'den de soğumuştum, kim bilir...

Ben değilim. O mektubu yazan ben değilim. Kesinlikle haberim olmadı o mektuptan.

Lütfen gelmeyin üzerine, yalvarırım. Lütfen!

Evdeki cehennem alevleri sokaklara taşmaya, öbür evlere sıçramaya başladığında, hastane dönüşünden bir yıl kadar sonra, annemle babam boşandılar. Babam, ben ve

Ünzile ayrı bir eve taşındık. Annem Sezin'le beraber, eski evimizde kaldı. Çünkü annem Sezin'den ayrılamaz, bana katlanamazdı.

Yeni eve taşınır taşınmaz, babam, bana yıllardır hep istediğim şahane bir armağan aldı. Beyaz, küçük bir kedi yavrusu. Annem, hayvanları sevmezdi. Korkardı onlardan. Bu yüzden, bir kedinin düşünüyormuşum bile caymıştım.

Kedi yavrusu, tam istediğim gibi, tostoparlak, nazlı, sevimliden hoşlanan, yumuşacık ve sınımsız bir dişi bebektir. Ona ne ad koyacağımızı Ünzile'yle uzun uzun düşündük. Ben, kediyeyim.

Küçük Ünzile adının yakışacağına inanıyordum, ama Büyük Ünzile çok kızdı buna.

-Tövbe de güzel kızım, çarpılırsın sonra. Manasını felan bilmiyorsak da mübarek bir addir Ünzile. Hem hayvanlara insan adı vermek günahdır!

Kedime bir hayvan adı koymak fikri böyle oluştu. Ona hangi hayvanın adını vereceğimiz sorusu günlerce kafamızı kurcaladı. Babam, ilk Türk fili 'Mohini' adında ısrar ediyordu. Ünzile'nin seçimiye, biz çocukken hep birlikte çizgi filmi izlediğimiz 'Mobidik'ti. Ondan 'boncuk', 'tekir', 'kartopu' gibi bir öneri beklememeyi öğrenmiştik çoktan. Ben, 'Kıtmir'de direniyordum. Yedi uyuyanlarla birlikte iki yüz dokuz yıl uyuyan köpeğin adıydı bu.

Yaz tatilinde Efes'te 'Yedi Uyuyanlar Mağarası'nı gezip, dini inançlarından ötürü Roma İmparatoru'ndan saklanan yedi genç adamın efsanesini öğrendikten beri, sevdiklerini yalnız bırakmamak için onlarla birlikte uyuyan bu köpeğe tutkusal bir yakınlık duymuştum.

Kedimin adı Kıtmir oldu. Hâlâ öyledir.

Sezin'le aynı okulda, aynı sınıfta okuduğumuz için yine her gün görüşebiliyorduk. Ama akşamları evdeki yokluğu apaçık hissediliyordu. Bu boşluktan etkilenmemem için zavallı

Ünzile, nefes almadan uğraşır, didiniyor, bir eksiğim kalmasın diye canfeda koşturuyordu. İyice üzerime düşmüştü. Öyle ki, hazır triko giymemin bana annesizliği çağrıştıracığını düşünerek, rengârenk el örgüleri sarı o kış boynuma. Sevgi nakışlı, sınımsız, yumuşacık. Yemekten önce abur cubur yemek istediğimde, buzdolabını açık unuttuğumda, iştahsız olduğum için kahvaltı etmediğimde eskisi gibi kızmıyor, sitem etmiyordu artık.

Sezin yine derslerinde başarılı, yine canlı ve coşkuluydu. Annemle ilgili çok şey anlatmıyordu ama, yıllar önce hastalanıp, garip biçimde ölen anneannemizin, intihar etmiş olduğunu ağzından kaçırmıştı. 'Büyük TeYZe' dediği, annemizin bir akrabası, yakınlarda, bizim eski evimize taşınmıştı.

Yine de o mektuptan hiç haberim olmadı! Bildiğim bütün güzellikler üzerine yemin ederim. Rahat bırakın beni. Ben yazmadım o mektubu! Yazmadım.

Mektubu bulduklarında on altı yaşındaydım. Ancak bir yıl sonra haberim oldu. Lise sona geçtiğim yazdı. Sezin gibi 'iftiharlık' bir onur öğrencisi olamadım hiç. Sınıfta da pek fark edilmez, sessiz, ama derinden, ortalama notlarla getirirdim yıl sonlarını. Bir tek psikolojiye ilgi duyuyordum. Psikoloji öğrenirsem, annemi ve kendimi anlamak olanağı bulurum umudu belki... Annemle yakın olma şansı belki de... Bilmiyorum.

Kıtmir ilk kez hâmile kaldığında, babam, Seçil'le tanıştırdı bizi. Bizim eve yemeğe davet etmişti onu. Bu davetlerin sayısını aklımda tutamaz olduğumda, Kıtmir kısırlaştırılmış, yavrularından birisi de Seçil'in evine yerleşmişti bile.

Seçil, babamla meslektaş, kırmızı saçlı, gözlüklü bir kadındı. Babamdan tam sekiz yaş küçüktü. İlk günden beri, hepimize önyargısız yaklaşan, ama yakınlık çizgisini hiç değiştirmeyen, ne zaman şaka yaptığını bir tek babamın anladığı, neşeli, özgüvenli bir

tipti. Beni sevip, sevmediğini bilmiyordum, ama babamı çok sevdiğini hemen anlamıştım. Babamsa, Seçil'in yanında çok mutlu görünüyordu.

Seçil, Kıtırmir'i özgün kokusuyla, Ünzile'yi güzel yemek pişirdiğini kanıtlayışıyla, Sezin'i de çok yönlü bilgisi, anadili gibi konuştuğu üç yabancı dille kazanmıştı. Babamla ilişkisi, çok yakın iki arkadaşınki kadar dostluk dolu, birbirinin mimik ve gizlerini yıllardır bilen iki kardeşiniki kadar içli dışlı, henüz tanımadığım sihirler taşıyan kadın-erkek aşkının kıvılcımıyla coşkuluydu. Birbirlerinin yarım sözlerini ve şakalarını havada yakalayıp, tamamlamaya bayılıyor, annemle babamda hiç görmediğim kahkaha dolu, sır bakışları paylaşıyorlardı.

Seçil, bizim evimize taşınmaya hiç heveslenmedi. Daima kendi evinde yaşadı ve bunun kendi seçimi olduğunu ince ince vurguladı.

Yazmadım diyorum size. Ben yazmadım Aylarca haberim bile olmadı o mektuptan Vallahi ben yazmadım!

Mektubu bulduklarında hepsi çok telâşlanmış, şaşkına dönmüş, deliler gibi koşturmuşlardı. O günü anımsıyorum, ama nedeninin ben ve o meçhul mektup olduğunu bilmiyordum. Ancak bir yıl sonra... Böyle önemli, yaşantımı bunca etkileyecek o mektubun varlığını, koskoca bir yıl sonra öğrenebildim.

Ünzile, Seçil'in adını bir türlü öğrenemedi. Uzun süre, 'şu babanızın kızıl saçlısı' dedi, sonra da Çisil diye bir şey uydurdu. Seçil de bu yeni adı sevince, Ünzile onu 'babanızın Çisil'i diye ünler oldu.

-Şu babanızın Çisil'i çok yaman çıktı kızlar. Hem babanızı, hem sizleri ve Kıtırmir'i, hem de beni memnun etmeyi iyi biliyor kehekeşan. Önceleri kızıl saçlı diye korktumdu. Uğursuz felan diye... Öyle derler bizim oralarda. Sonra da gelip eve yerleşecek, hanımlık taslayacak diye... Akıllı kızmış hani! Yine

de... o kadar tahsili, diplomayı neyleyim ben, bir Ünzile'nin anlamını bilemedikten kelli...

Seçil'le benim aramda sessizce yapılmış bir anlaşma uyarınca, mesafeli bir anlayış sınırı çizilmişti. Yalnızca Ünzile, Sezin ve Kıtırmir'e açabildiğim yüreğimin yabancı san-cısını anlamış gibi, ısrarsız, saygılı bir mesafeden, hiç zorlamadan ve hırpalamadan ilgileniyordu benimle. Serin ve yapmacıksız. Bizleri değil, babamı sevdiğini ve seçtiğini, aynı konuda özgür olduğumuzu süslemeden belirterek. Beni rahat bıraktığı için ona minnettardım.

Hayır, ben yazmadım.

Aklıma bile gelmedi. Şerefim üzerine yemin ederim. O mektuptan bir tek benim haberim yoktu!

Her şey, onlarla birlikte tatile çıkmayı kabul edişimle başladı. Belki de bitti... Babam, Seçil'le yapacağı dört günlük tatile beni de davet etmişti. Sezin'in tiyatro kursları vardı, gelemiyordu. Önce hiç istemedim. Seçil'le babamın baş başa kalması gerekirdi, ne de olsa yeni âşıktı onlar! Ama Ünzile bile, biraz açılacağı, dört günde Çisil'i rahatsız etmeyeceğimi söyleyince, azıcık heveslendim galiba. Kabul ettim. Yazlık eşyalarımı küçük bir çantaya doldurdum. Yıllardır ilk kez kavgasız, cinnetsiz bir tatil yapacağımızı düşünüp, heyecanlandım. Pek sevinemedim yine de. Keşke annem de olabilseydi, ama Seçil gibi olabilseydi diye belki... Hüzünlendim. Hüz-nün gölgelemediği bir sevinç yaşamının tadını hiç bilemem ben. Hiç bilmedim.

O sabah erkenden, yola çıkmadan az önce telefon çaldı. Valizini arabada bırakıp, bizimle kahvaltı eden Seçil, babamla konuşuyor, çantamı son kez kontrol eden Ünzile tatilde nelere dikkat etmem gerektiğine dair uzun bir yasak listesi veriyordu. Ağzında kahvaltı lokmasıyla telefonda konuşan babama önce hiçbirimiz dikkat etmememiştik. Ama telefonun sesi hiç kesilmiyordu. Kapanınca

yeniden çalıyordu. Sert bir tonla, kısacık konuşan babam, dört-beş kez art arda çalan her telefon sesiyle daha da öfkelenip, karşısındakini azarlayınca, hepimiz ona bakmaya başladık.

-Ağlamayı kes lütfen!

Saçmalyorsun ama!..

Annemle konuştuğumu hemen anladım. Kim bilir yine ne olmuştu, ya da annem öyle sanıyordu...

Kıtırmir'le vedalaşmak için odadan kaçtım. Geri döndüğümde üçünün de bana bir tuhaf baktığını sezdim. Babam, Seçil ve Ünzile. Üçünün altı gözü üzerimdeydi. Bakışları başkalaşmıştı sanki.

Arabaya binip, yola çıktığımızda, arkamızdan maşrapayla su döken Ünzile'nin neden öyle çılgınca ağladığını hiç anlamadım. Dosdoğru güneye gideceğimiz yerde, önce eski evimize gidip, biz Seçil'le arabada beklerken, merdivenlerde babama sarılarak ağlayan annemin tavrını yeni bir kıskançlık krizi olarak değerlendirmiş, Seçil'den utanmıştım. Annem beni hep utandırır. Sinirli ve keyifsiz olduğunu gizleyemeyen babam, arabayı çalıştırırken, Sezin aşağıya inmiş ve bana sınıksız sarılarak, kendime çok dikkat etmemi tembihlemişti sıkı sıkı. Sezin'i daha önce hiç böyle hüzünlü görmemiştim.

Dört günlük tatil boyunca babam ve Seçil o kadar üzerime düştüler, bana öyle bebek muamelesi yaptılar ki, onlarla gittiğime, gideceğime bin pişman oldum. Ne doğru dürüst baş başa kaldılar ne doya doya eğlendiler, ne de birlikte uyudular. Seçil, benim babamla aynı odada uyumamın hoş bir değişiklik olacağını söyleyip, tek odaya kendisi yerleşti. Babam da hiç itiraz etmedi. Eve dönmeyi dört gözle bekledim.

O tatilden sonra her şey ve herkes değişti. Kıtırmir, benden kaçır, yanımda huzursuzlaşır oldu. Ders çalışırken, televizyon izlerken, duvarları seyredirken, Ünzile'nin korku ve

üzüntüyle üzerime akan bakışlarıyla ağırı-
laşıyordum. Babam gündüzleri işinden sık
sık eve telefon edip, benimle konuşur ol-
muştu. Seçil, daha az geliyordu. En garibi,
Ünzile artık adımları hiç şaşırıyordu. Daha-
sı annem haber yollatıp, beni evine yemeğe,
yatıya davet ediyordu. Annem!.. Hiçbir şey
anlamıyordum. Düşünüyor, uğraşılıyor ama
çözemiyordum. Ne olmuştu, ne yapmıştım
ve neden kimse bana bir şey söylemiyordu.
Yoksa annem gibi kuruntulu, sanrılı biri mi
oluyordum ben de? Tanrım sen beni koru!
Lütfen koru beni...

***Yoksa annem gibi
kuruntulu, sanrılı
biri mi oluyordum
ben de? Tanrım sen
beni koru! Lütfen
koru beni...***

Annem gibi olmak istemiyorum... İstemiyorum!

Durup dururken ağlama krizlerimin sayısı artmaya, annemin evinden ayrılmamızla başlayan iyimserliğim tavsamaya, büyüyüp, yetişkin olma umutlarım solmaya başladı. İçimdeki isteksizlik, karamsarlık ve kuşku, amipler gibi çoğalıyordu. İsteksizliği, karanlık bir perdenin üzerine düşmüş korkunç bir gölge, karamsarlığı, gri bulutların bilerek oluşturduğu çok boynuzlu bir şeytan figürü, kuşkuyu da koltuk altlarımdan fıskıran pis bir koku gibi somutlaştıran bir dönem yaşıyordum. Artık Ünzile'den başka kimse yaklaşamıyor, dokunamıyordu bana. Ne Sezin ne Kitmir ne de babam.

Mektubun varlığını tamamen tesadüf eseri olarak öğrendim. O yıl sınıfta kalmıştım, Sezin, üniversiteye başladığında, ben lise son sınıfı yeniden okuyordum. Bana bakarak sık sık ağlayan Ünzile bir gün ağzından kaçırıldı, hiç istemeden, bilmeden, döküldü ağzından. Hiç istemeden, hiç...

-Ah benim güzel kızım, ah can evladım, ah benim güler yüzlüm, neden üzersin şu Ünzile'yi, ne diye yer bitirirsin gencecik bedenini böyle? Neden, yaşamayı, sevdalanmayı, eğlenmeyi değil de ölümü düşünür, öyle deli mektuplar yazarak zehir edersin, dünyamızı...

-Mektup mu?

-Eyvahhh... Ne dedim ben şimdi... Hay tutulaydı çenem de söylemez olaydım... Hay gezeze ihtiyar kadın, hay adının mânâsını kurtlar kuşlar, bilmez, zevzek Ünzile seni!...

-Bir mektup? Ölüm mektubu? Ben mi yazmışım? Kimin ölümü?.. Evet, karamsar ve isteksiz olduğum doğru ama... Ölümü düşünmedim hiç. Kendi ölümümü hiç aklıma getirmedim. Daha on sekiz bile değilim...

-O mektubu annen odasında bulaliberi, bizde ne iştah kaldı, ne de şevk. Yaktın ciğerimizi en derinden ceylân bebem. Bir yılı çoktan geçti, her gece gelip, nefesini dinlerim, kendine kıyacaksın diye yaprak gibi titrerim.

Annem mi bulmuş? Benim hiç görmediğim, tek satırından haberim olmayan, intihar mektubumu annem mi bulmuş?

-Hepsi geçer sülün kızım, Allah kulunu zorda bırakmadan yetişmez, Hızır Allahüyelâm'ı yardıma yollamaz. Kolay mı anasız büyümek? Çok bunaldın biliyorum, ama az kaldı çiçek kokulu, badem gözlü evladım. İnşallah, helâl süt emmiş bir kısmetin çıkar da, çoluk çocuğa karışır...

Benim el yazımla, benim ağzımdan, benim intihar mektubumu bulan annem...

-Vallahi anneni bile korkutmuşsun, bak seni ne çok seviyormuş ki, perperişan oldu

kadın. Hem bize yük olduğunu düşünmek de neyin nesi öyle? Nasıl düşünürsün bunu a benim sürmeli cerenim!..

Ben mi yazmışım o mektubu? Hayır, yemin ederim haberim yok, hiç bilmiyordum...

-Babanın Çisil'i, senin o mektubu yazdığına bir türlü inanmıyor nedense. Hiç kabul lenmedi. "Sezen o mektubu yazamaz!" diye diretir durur, ama baban gözleriyle görmüş el yazını.

***Beni öldürerek,
kendinden
kurtulmak
isteyecek kişinin
yakınlarında
dolaştığını bile
bile... Soluğunu
ensemde duyarak...***

Annemin odasına hiç girmezdim ki... Ünzile'nin zoruyla, annemin davetlerini kabul edip, eski evimize birkaç kez gittiğimizde, tuvalete bile girmemeye özen göstermişim. Vallahi ben yazmadım, haberim bile olamadı! Ama onlar... Seçil dışında hepsi inanmıştı bir intihar mektubu yazdığıma. Kolaycacık, çabucak. Belki de benden hep böyle bir şey bekleedikleri için, rahatça, zorlanmadan... Belki de benden bekleedikleri?

Aylarca o mektubu yazanı aradım. Benim yerime intihar mektubu yazıp, annemin evindeki odasına bırakan kişiyi kovaladım. Sezin ne zaman açsam, ustalıkla konuyu değiştirdi. Geçmişte kalan şeyler onu ilgilendirmiyordu. Ünzile'nin iki yılda aniden yaşanan yüreği bu tartışmaya dayanmıyor,

hastalanıyordu. Babam, zamanın bütün yaraları sardığına kesinlikle inandığı için, hiçbir şey olma 'mış gibi' yi oynuyordu. Seçil'le konuşmaya çekiniyordum. Annemse çok içiyordu. Gözlerinin altı simsiyah olmuş, dişleri nikotin sarısına boyanmıştı. Sanki son iki-üç yılda tamamen çökmüştü. Annemden korkuyordum. Hem kendisinden, hem yaptığı resimlerden, hem de ona benzemekten...

O yıl liseyi bitirdim ve ilk tercihim olan psikolojiye kaydoldum. Biraz heyecanlı ve umutlu sayılırdım. Ama üniversite yaşamı, beklediğim hiçbir değişikliği getirmede bana. Yine çekingen, pırıltısız ve yalnızdım. Pasteldim. Bana yaklaşanlardan kaçıp, saklanıyor, sonra da acı çekiyordum. Benim değil, düzenli tuttuğum notların ve bildiğim yabancı dilin peşinde olduklarını düşünüyordum. Ama asıl saplantım o mektubu benim yerime yazıp, annemin evine bırakan kişiyi bulmaktı. Belki de artık tek amacım, tek yaşama nedenim bu olmuştu! Hayatta hırsla yaptığım tek şey! O mektup!

Bulamadım. Ertesi yıl da bulamadım. Beni öldürerek, kendinden kurtulmak isteyecek kişinin yakınlarında dolaştığını bile bile... Soluğunu ensemde duyarak... Beni ölümün soğuk dokunuşuyla damgalayanı... Bana baktıkça, aynaya bakmış gibi ürpererek kendisinden nefret eden... Beni hep ikizimden ayıranı...

Bulamadım. Bile bile... Döne döne... Yana yana...

Sonra yazdım.

Ben yazdım.

Bu kez gerçekten ben yazdım.

Benden beklenen mektubu yazdım.

Öykünme mektuptan üç yıl sonra, aslını ben yazdım.

"Sonunda gidiyorum. Kimsenin suçu değil.

Bu kez mektubu gerçekten ben yazıyorum. Artık tamamen gidiyorum.

Sezen (İkizlerden biri.)"